

**EN
JIM BOTÓ
I ELS 13
SALVATGES**

MICHAEL ENDE

TRADUCCIÓ I PRESENTACIÓ DE CARME SERRALLONGA

IL·LUSTRACIONS DE F.J. TRIPP

**EDICIÓ ESPECIAL AMB MOTIU
DEL 80È ANIVERSARI
DEL NAIXEMENT DE L'AUTOR**

laGalera

Primera edició original alemanya: 1962
Primera edició dins la Galera: març del 1983
Primera edició en aquesta col·lecció: setembre del 2009

Disseny de la coberta i de l'interior: Adriana M. Vila-Abadal

Títol original alemany: *Jim Knopf und die Wilde 13*
Traducció de l'alemany: Carme Serrallonga
Revisió de Marta Casas i Herbert Wiedemann

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Lara Toro

© K. Thienemanns Verlag, Stuttgart, 1969
© La Galera, SAU Editorial, 2009
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Romanyà/Valls, SA
Verdaguer, 1
08786 Capellades (Barcelona)

Dipòsit Legal: B-29.598-2009
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-3244-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

CAPÍTOL PRIMER

EN EL QUAL LA HISTÒRIA COMENÇA AMB UN BUM!

A Lummerland el temps gairebé sempre era bo. Naturalment, també hi havia alguns dies de pluja. Eren pocs, però val a dir que aleshores era com si hi aboquessin l'aigua a galledes. I així era el dia en el qual comença la nostra història.

Plovia i plovia i plovia.

En Jim Botó estava assegut a la cuineta de la senyora Queeè i també hi havia la petita princesa Li Si, que tenia unes vacances de quinze dies. Cada vegada que venia de visita no es des-cuidava mai de portar un regal ben bonic per a en Jim. Una vegada era una bola de vidre on podies veure un diminut paisatge de Lummerland a dintre i quan sacsejaves la bola hi nevava. Una altra vegada li va regalar una ombrel·la de coloraines, de paper, o una pràctica maquineta de fer punta als llapis en forma d'una petita locomotora.

Aquesta vegada li havia portat una preciosa capsa de pintures, d'aquelles que fan a Mandala. I els dos infants, asseguts l'un

enfront de l'altre a la tauleta de la cuina, pintaven. Entre ells dos seia la senyora Queeè. Duia les ulleres posades i llegia un gruixut llibre de contes, tot fent a mitja una bufanda per a en Jim.

Era una història molt bonica i captivant, però en Jim estava distret i no parava de pegar ullades cap a fora de la finestra, on les gotes de pluja lliscaven vidres avall fent rierols. El vel de pluja era tan espès que amb prou feines permetia de veure fins a l'estació d'en Lluc, on, sota el gran cobertor, hi havia la petita Molly, ben segura i a l'eixut al costat de la vella i grossa Emma.

Ara, no us creguéssiu pas que era una pluja trista, com passa sovint a casa nostra. No, no, gens ni mica, ja que a Lummerland ni el mal temps no era realment dolent, sinó joiós i alegre. Més aviat era com un concert d'aigua. Les gotes de pluja feien xip-xap i tamborinejaven enjogassades sobre la planxa de metall de la finestra, les canals de la teulada gargaritzaven i garolejaven i als bassals fressejava l'aigua del ruixat com una multitud entusiasmada que aplaudeix.

En Jim va veure sortir en Lluc de la petita estació. El maquinista va alçar el cap com examinant el cel, pujà dalt de l'Emma i la va conduir en direcció a la pluja. La Molly va quedar-se a l'estació, aixoplugada. En tot aquest temps s'havia fet quasi la meitat de gran que l'Emma. Tenia la grandària pròpia d'un carilet, i un mig súbdit com en Jim podia trobar lloc còmodament a la petita cabina del maquinista.

En Lluc només va donar un parell de volts per l'illa, purament a fi que a Lummerland ningú no pogués pensar que el mal temps feia parar-se el servei ferroviari. Després va tornar l'Emma al costat de la Molly, a recer de l'estació, s'alçà el coll de la jaqueta, s'enfonsà la gorra fins a les orelles i s'encaminà a

grans gambades cap a la casa de la senyora Queeè. En Jim saltà d'un bot de la cadira i va obrir la porta al seu amic.

–Brrrr, quin temps! –va rondinar en Lluc tot entrant i espol sant-se la gorra.

–Bon dia, Lluc! –va dir en Jim, i resplendia.

–Bon dia, col·lega! –va contestar en Lluc.

En Jim no sabia pas què significava aquest mot, però va comprendre que era alguna cosa que els maquinistes dels trens es deien entre ells. Va mirar dissimuladament cap a Li Si, per si ella també l'havia sentit, però la princeseta no semblava trobar-hi res de particular.

En Lluc va saludar les dues dames, després es deixà caure en una cadira davant la taula i va preguntar:

–Potser em podríeu oferir una bona tassa de te ben calent, acompanyat d'un raget de rom?

–I és clar que sí, Lluc! –va dir la senyora Queeè, amable-. Amb un temps com el que fa, el te calent va bé per a no constipar-se. Li Si me n'ha portat una llauna del més bo de Mandala, i encara em queda un rajolí de rom.

Mentre la senyora Queeè servia el te i una flaire indescribible ment deliciosa envaïa la petita cuina, en Lluc admirava les pintures d'en Jim i de Li Si. Després van enretirar els estris de pintar perquè calia parar taula. I per fi la senyora Queeè va portar, com a sorpresa, un enorme pastís rodó com una roda de carro, daurat al forn i empolsinat de sucre. No cal insistir a dir que era increïblement bo, ja que és universalment sabut que en aquestes coses la senyora Queeè és una cuinera de primera.

Quan ja no quedava ni una molla sobrera, en Lluc es repapà a la cadira i va omplir la pipa. En Jim també va treure la pipa que li havia regalat la princeseta el dia de les esposalles, però no va fumar. En Lluc li ho havia desaconsellat i li havia expli-

cat que així que comences a fumar ja no creixes més. Amb els adults no passa res, perquè ja són prou alts, però en Jim encara era un mig súbdit i, com és natural, no volia quedar-se en aquest estat per sempre.

A fora ja començava a clarejar i la pluja amainava una mica. A la cuina s'estava bé: era calentona i íntima.

—Fa temps que volia preguntar-te una cosa, Li Si —va començar en Lluç després de calar foc a la pipa amb tota la calma—. Com està el drac Queixaluda?

—Continua dormint profundament —va respondre la princeseta amb aquella veueta d'ocell tan bonica—. Però mirar-lo és una meravella. Resplendeix i guspireja des del cap fins a la pun-

ta de la cua com si fos d'or pur. El pare li ha posat sentinelles que el guarden de dia i de nit a fi que res no destorbi el seu son encantat. Ha ordenat que tan bon punt el drac es comenci a despertar li ho comuniquin immediatament. I us ho farà saber a vosaltres també de seguida.

—Està molt bé—va dir en Lluç—. Sembla que ja no n'hi ha per gaire. Ell mateix ja va dir que es despertaria al cap d'un any.

—Segons el compte dels nostres Flors de la Saviesa—replicà Li Si—, el gran moment serà d'aquí a tres setmanes i un dia.

—I aleshores, el primer que li preguntaré—declarà en Jim—és d'on van robar-me els tretze pirates i qui sóc jo en realitat.

—Ah, sí—sospirà la senyora Queeè, oprimida. Temia que pot-

ser en Jim se n'aniria de Lummerland i d'ella per sempre més. I d'altra banda comprenia que el minyó havia de desentrellar el misteri del seu origen. Per això no va dir res més; solament va sospirar des del més profund del seu cor.

Aleshores en Jim va portar la capseta dels jocs i van jugar al parxís i al joc de l'oca i a tots els altres jocs que hi havia a dins.

Quasi sempre guanyava, com és natural, la petita princesa. Això no era cap novetat, però en Jim encara no acabava de prendre-s'ho bé. S'estimava molt Li Si, però encara li hauria agradat més si no hagués estat tan llesta sempre. Ell ja s'hauria deixat guanyar de tant en tant, però desgraciadament les coses no anaven per aquest camí, perquè ella guanyava sempre.

Ara al defora ja era fosc del tot i la pluja havia parat. Tot d'una algú va trucar.

La senyora Queeè va obrir la porta, i el senyor Màniga va entrar. Va plegar el paraigua, el deixà en un racó, es va treure el barret fort i va saludar amb una reverència.

—Bona nit, bona nit a tothom! Com veig, estan ocupats amb l'interessant entreteniment del joc! Saben, senyores i senyors, que jo m'estava assegut a dalt, a casa, i m'he sentit una mica sol? I m'he preguntat si a vostès no els faria res de deixar-me compartir la seva companyia.

—Ens agrada molt —va dir la senyora Queeè amicalment, i posà a taula una tassa per al senyor Màniga i la va omplir amb el te de la panxuda tetera—. Asseguí's aquí amb nosaltres, senyor Màniga!

—Gràcies —va replicar el senyor Màniga, i es va asseure—. Els vull confessar que, des de fa un quant temps, rumio sobre certes coses, i m'agradaria d'escoltar el parer de vostès. Mirin: cada un dels habitants de Lummerland hi és per a alguna cosa, excepte jo. Jo, essencialment, em passejo i sóc governat. Sim-

plement això. I han de reconèixer que això, a la llarga, és poc satisfactori.

—Què diu, ara! —deixà anar la senyora Queeè—. Nosaltres l'apreciem molt, a vostè, tal com és.

I la princeseta va dir:

—Precisament per això mateix.

—Moltes gràcies —replicà el senyor Màniga—, però això no obstant, ser només això, per dir-ho d'alguna manera, sense cap altre què, no és viure, vaja. D'altra banda, puc dir de mi que sóc un home d'una cultura poc freqüent i amb una quantitat de coneixements que alguna vegada a mi mateix em deixen sorprès. Però, malauradament, ningú no me'n demana mai res.

En Lluc, reclinat al seu seient, fumava en silenci, llançant anelles de fum cap al sostre. Després va dir, amb prudència:

–Penso, senyor Màniga, que un dia vostè es trobarà a si mateix.

En aquell moment, a fora va sentir-se tot d'una un bum! fortíssim, com d'alguna cosa que hagués xocat amb l'illa.

–Misericòrdia divina! –cridà la senyora Queeè, i si es descuida, de l'ensurt deixa caure la tetera–. Ho heu sentit?

En Lluc ja s'havia alçat d'un bot i s'havia posat la gorra.

–Apa, Jim, vine! Anirem a veure què és.

Els dos amics van córrer cap a Nou Lummerland, d'on havia vingut el soroll. La pluja havia parat del tot, però era una nit negra com la gola d'un llop, i va haver de passar una bona estona abans els ulls no se'ls van acostumar a les tenebres. Únicament es podien distingir els contorns d'alguna cosa molt gran.

–Potser és una balena –murmurà en Jim.

–No, no es mou –va dir en Lluc–. Més aviat sembla una nau petita...

–Ei! Ei! –va cridar, de sobte, una veu–. No hi ha ningú, a casa?

–Sí –va contestar en Lluc–. Per qui demanen?

–No és l'illa de Lummerland, aquí? –preguntà la veu.

–És Nou Lummerland –aclari en Lluc–. Qui sou, vós?

–Sóc el carter –va dir la veu des de la fosca, una mica gemegosa–. M'he desorientat per culpa de la forta pluja d'aquesta tarda. I com que és tan refosc que no pots veure ni la pròpia mà davant dels ulls, he tingut la desgràcia de topar amb el meu vaixell correu contra la costa. Em sap greu de veres, i en demano perdó.

–No hi fa res –replicà en Lluc–. No ha passat res més. Però desembarqui, senyor carter, vingui!

–Prou que ho voldria –van sentir que deia el carter–, però

tinc un sac ple de cartes per al maquinista Lluc i en Jim Botó, i pesa tant que jo sol no el puc tragar.

Els dos amics van enfilar-se, doncs, al vaixell i van ajudar el carter a dur el sac a terra i, reunint totes les forces, van arrossegar fins a la cuina aquell llast.

Eren cartes de totes les formes i mides, i de tots colors, amb els segells més rars, perquè venien de l'interior de l'Índia, i de la Xina, i d'Stuttgart i del pol nord, i de l'Equador. En una paraula: de tots els racons del món. Els remitents eren infants, i els qui no sabien escriure, com ara en Jim, havien dictat la carta a algú o, senzillament, l'havien dibuixada. Tots havien sentit parlar de les aventures dels dos amics o les havien llegides i volien saber-ne aquest o aquell detall, o convidaven en Jim i en Lluc a visitar-los o, simplement, es limitaven a demanar-los de poder fer coneixença amb ells.

Ben segur que ara algun dels meus apreciats lectors voldrà saber si la seva carta també hi era. Doncs sí, hi era. Ho puc confirmar absolutament.

I a més, encara hi havia les cartes dels nens i nenes que en Jim i en Lluc havien alliberat, juntament amb la petita princesa, de la Ciutat dels Dracs de Kummerland (que vol dir «el País de l'Afllicció»).

—Hem d'escriure una carta de resposta a cada un—va dir en Lluc.

—Però...—cridà en Jim, mig espantat—jo... jo no sé escriure!

—Ah sí, és clar!—va murmurar en Lluc—. Vaja, em tocarà de fer-ho a mi sol.

En Jim va callar. Per primera vegada desitjava de saber llegir i escriure i estava ja a punt de dir-ho, quan la princeseta, una mica impertinent, que li diu:

—Te'n convences ara?

No va dir res més, però ja n'hi va haver prou, i en Jim es va empassar les paraules.

–Avui potser ja és una mica massa tard, tanmateix –va dir en Lluc–. Demà ho enllestiré.

–Sí, és molt millor –va dir el carter–. Jo també ja volia quedar-me aquí a esperar... Demà em podré endur el vostre correu igualment.

–És molt amable, vostè –va dir en Lluc.

–I si li ve de gust– el senyor Màniga va intervenir en la conversa–, pot fer nit a casa meva. Podrem parlar una mica de geografia, una ciència de la qual vostè, com a carter, deu saber molt, i que a mi m'interessa extraordinàriament.

–De molt bona gana –va replicar el carter, tot content; i s'aixecà–. Els desitjo a tots una bona nit.

I girant-se a en Lluc i en Jim, va continuar:

–Deu ser bonic, tenint tants amics.

–Sí –va dir en Lluc, somrient satisfet–. Així és, no és veritat, Jim?

En Jim va fer que sí.

–Molt més que això! –va aclarir el senyor Màniga fent un posat important–. És commovedor. Bona nit, senyores i senyors.

I es dirigí cap a la porta per anar-se'n a casa. El carter el seguia, però va girar-se i va dir:

–Que no me'n descuidi! Respecte a... al petit accident de topar amb el vaixell correu contra la frontera, demà de bon matí me'n disculparé amb el rei Alfons Tres-quarts-de-dotze.

I, dit això, entrà a la casa del senyor Màniga. En Lluc també els donà el bona nit i es va encaminar, amb el seu pas feixuc, cap a l'estació on la petita Molly dormia en pau al costat de la grossa i robusta Emma.

I poc després s'apagaven tots els llums a les finestres de Lummerland. Els seus habitants dormien dins dels seus llits, el vent fressejava en els arbres i les onades grans i les petites remorejaven a la frontera del país.

CAPÍTOL SEGON

EN EL QUAL EN JIM S'INVENTA UN FAR QUE ÉS A LA VEGADA GROS I PETIT

L'endemà al matí el cel encara era tèrbol i tapat. La primera cosa que en Jim va recordar en despertar-se va ser un somni estrany que aquella nit havia tingut. Estava dret sota un arbre molt alt, que era sec del tot i mort. No hi creixia ni una fulla, i fins i tot l'escorça havia caigut, de tal manera que podies veure la fusta nua i eixuta. La soca era malmesa com si hagués estat tocada pels llamps. Dalt de tot, al cim de la copa del gegantí arbre mort, hi havia, aclofat en una branca, un ocellàs enormement gros, estranyament desplomat i miserable. L'ocell s'estava molt quiet, però als ulls se li veien enormes llàgrimes, tan grosses com globus captius, que queien a terra. En Jim volia fugir, tenia por que les grosses llàgrimes, en arribar a baix, provocarien una inundació. I aleshores el gros ocell va cridar:

—Jim Botó, t'ho demano per favor, no te'n vagis!

En Jim s'aturà, meravellat, i va preguntar:

–De què em coneixes, gros ocell?

–Ets amic meu! –va dir l’ocell.

–I què puc fer per tu, pobre gros ocell? –demanà en Jim.

–Ajuda’m a baixar d’aquest horrible arbre mort, Jim –contestà l’ocell–. Si no, em trencaré el coll. Estic tan sol, tan espantosament sol!

–No pots volar? –va cridar-li en Jim–. Ets un ocell!

–Però Jim, que no em reconeixes? –replicà l’ocell amb una veu infinitament trista–. Com vols que volí?

–Escolta, para de plorar –va dir en Jim amb desesperació–. Les teves llàgrimes són tan espantosament grosses! Si me’n cau una al damunt, m’ofegaré. I aleshores ja no et podré ajudar.

–Ah, les meves llàgrimes no són pas més grosses que les teves –replicà l’ocell–. Mira cap aquí.

Ara en Jim seguia amb atenció el camí que feia una llàgrima en caure i veia que s’anava fent més i més petita com més avall era. I quan per fi li va caure a la mà, gairebé ni la veia, perquè havia esdevingut una goteta diminuta.

–Qui ets, gros ocell? –preguntà en Jim, i l’ocell cridà:

–Però mira’m una altra vegada! I mira’m bé!

I aleshores li semblà a en Jim, de sobte, que tot ho veia més clar i que l’ocell no era pas un ocell, sinó el senyor Tur Tur.

I en aquell moment en Jim es despertà.

Encara tenia aquell somni al cap quan seia a taula per esmorzar amb la senyora Queeè i la princesa.

–Que estàs enfadat amb mi pel que vaig dir-te ahir? –acabà per preguntar la princesa, perquè de veres li sabia greu d’haver disgustat en Jim.

–Ahir? –contestà en Jim, distret–. Per què?

–Perquè et vaig dir: «Te’n convences ara?»

–Ah –va dir en Jim–. No és res, Li Si.

Tan bon punt arribà en Lluc i els va demanar si havien dormit tan bé com ell, en Jim contà el seu estrany somni. En haver acabat, en Lluc va estar una bona estona sense dir res, només llançant espessos núvols de fum de la pipa.

–Tsí, el pseudogegant –va mormolar–. També hi penso sovint. Sense ell, ens hauríem ben perdut al desert de la Fi del Món, aquell dia.

–Com li deuen anar les coses? –murmurà en Jim.

–Qui sap –va dir en Lluc–. El més probable és que encara visqui sol com un mussol al seu oasi.

Després d'esmorzar, la senyora Queeè va treure els plats i tasses de la taula i la princesa l'ajudà a rentar-los i eixugar-los, mentre en Lluc i en Jim començaven a contestar el munt de cartes. En Lluc escrivia i en Jim ajudava, tan bé com podia ajudar, pintant al peu de cada resposta la seva cara negra com a firma, plegava les cartes i les ficava dins el sobre, i després hi enganxava el segell.

I quan van haver enllestit totes les cartes, en Lluc el maquinista, que ja sabeu que era un home molt fort, tenia les mans adolorides de tant d'escriure. I en Jim, que havia tancat els sobres i enganxat tots els segells amb la llengua, es va reclinar, re-bentat, a la cadira i va dir:

–Gadam, du! D'adò dí gue de'n bod dir debaiar!

El que ell volia dir era: «Caram, tu! D'això sí que se'n pot dir treballar!», però tenia la llengua enganxada al paladar. Va haver de rentar-se les dents i glopejar, perquè si no al migdia no hauria pogut dinar amb els altres.

Al migdia van arribar el carter i el senyor Màniga. Havien visitat el rei Alfons i n'havien rebut l'encàrrec de cridar tots els súbdits a una audiència. Així, doncs, tots van dirigir-se al palau.

El rei, com solia, seia al tron amb la bata de vellut vermell, la corona al cap i les sabatilles de quadres escocesos als peus. Al costat, en una tauleta, hi tenia un gran telèfon d'or.

–Estimats súbdits meus –va dir, i va fer un senyal amistós amb la mà a cada un d'ells–, us desitjo un bon dia!

Aleshores el senyor Màniga va prendre la paraula:

–Tots nosaltres desitgem a la Vostra Majestat un dia immillorable i per això us evitem més que submisament la nostra contínua presència.

–Està bé –començà el rei, i estossejà una mica per reunir els seus pensaments–. A dir la veritat, estimats súbdits meus, em dol, però us haig de dir que el motiu d'haver-vos cridat avui és un motiu molt greu. És, per dir-ho d'alguna manera... fins a un cert punt...

Aquí el rei Alfons tornà a estossejar i va mirar, bon xic perplex, els uns i els altres.

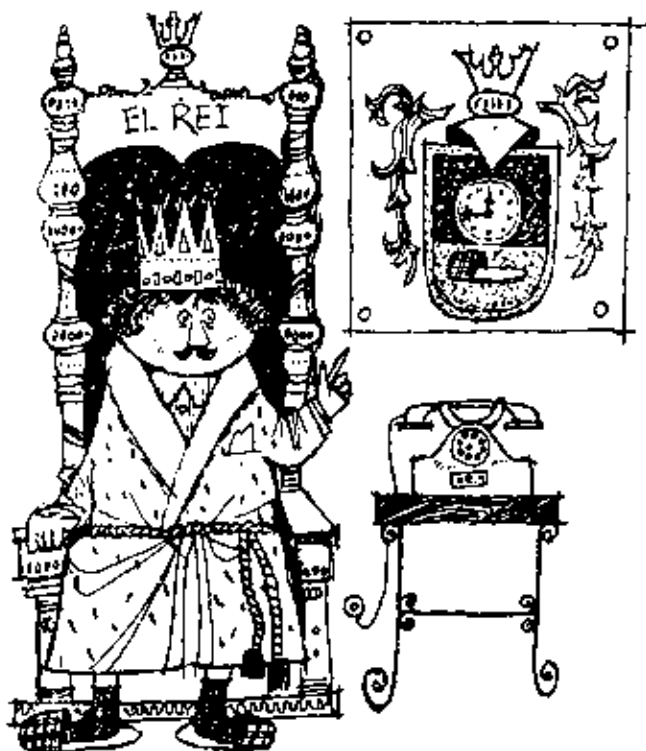
–Ens vol comunicar alguna decisió, Majestat? –va intervenir la senyora Queeè, compassiva.

–Ben cert que ho volia, però no és tan fàcil com sembla. D'altra banda, he pres moltes decisions; per dir-ho d'alguna manera, dues. La primera decisió és que he decidit de comunicar-vos la meva decisió. Ja ho he fet, ara mateix, i amb això he dut a la pràctica la meva decisió.

El rei es va treure la corona, va llançar-hi damunt el seu alè i la va netejar amb la màniga de la bata fins a deixar-la ben polida, que és el que solia fer quan se li embolicaven els seus difícils pensaments i volia guanyar temps per a retrobar-los.

A la fi es tornà a posar la corona amb una estrebada decisiva i va dir:

–Estimats súbdits meus! El cas d'ahir amb el correu ha demostrat que la cosa ja no pot continuar més com fins ara. Se-

ria massa perillós. En llenguatge governamental se'n diu una «primera posició». Significa una cosa que no pot tirar endavant.

—I què és el que no pot tirar endavant, Majestat? —preguntà en Lluç.

—Ja us ho he aclarit, per cert! —sospirà el rei Alfons, i s'eixugà amb el mocador de seda unes gotes de suor del front, perquè l'audiència començava a fatigar-lo massa.

Els súbdits esperaven, en silenci, fins que el rei Alfons s'hagué tornat a concentrar i parlà:

—No ho podeu entendre tot, perquè és massa difícil. El més important és que ho entengui jo, que per a això sóc el rei. Així, doncs, la meua primera decisió ja us l'he dita, i la meua segona decisió significa això: ha de succeir alguna cosa.

—Què és el que ha de succeir, Majestat? —preguntà en Lluc cautament.

—Us ho aclariré —va dir el rei—. Els EULUINOLU es troben en perill.

—Els què? —preguntà en Lluc.

—Els EULUINOLU. És una abreviació, perquè el llenguatge governamental se serveix sempre d'abreviacions. Significa «els Estats Units de Lummerland i Nou Lummerland».

—Ah! —contestà en Lluc—. I per què es troben en perill?

El rei s'explicà:

—Aquesta nit el petit vaixell correu ha xocat amb la frontera de NOLU a causa de la foscor. Abans, el vaixell correu venia de tant en tant, però d'ençà que tenim relacions diplomàtiques amb Mandala el tràfic marítim s'ha enfortit molt.

Quasi cada mes ens arriba el gran vaixell de l'Estat del meu respectat amic Pung Ging, l'emperador de Mandala. No podem ni imaginar-nos el que podria passar si, a les fosques, topava amb la nostra frontera. I per això he decidit que ha de succeir alguna cosa.

–Molt exacte! –exclamà el senyor Màniga–. És una sàvia decisió. Visca el nostre molt benigne senyor! Visca! Visca! Visca!

–Un moment –va dir en Lluc amb molt de compte–. Majestat, la Vostra Majestat no ens ha dit què ha de succeir.

–Estimat Lluc –va dir el rei, reprotxant-lo–, per aquest motiu precisament us he reunit a tots, per descobrir-ho! Jo sol no puc pas fer-ho tot! Només per a prendre les meves dues decisions, ja no m'hi veia de feina! Us n'heu de fer càrrec, certament!

En Lluc va rumiar un moment i després proposà:

–Què passaria si construïssim un far?

–Quina idea tan magnífica! –exclamà el senyor Màniga–. Hauria de ser un far molt alt, a fi que els vaixells el poguessin veure de lluny.

–L'únic problema és el següent –va dir el rei, preocupat–: on podem col·locar un far tan alt? Hauria de ser molt gruixut, perquè no caigui. I no tenim lloc per a una torre tan alta i tan gruixuda.

–Exacte! –va murmurar en Lluc, tot pensarós–. Hauríem de trobar un far que fos com més gran millor i que quasi no ocupés espai.

Tots van mirar-se els uns als altres, perplexos.

–No hi ha res així –va dir el senyor Màniga al cap d'una estona–. Les coses són grosses o petites, però ser-ho alhora és del tot impossible. S'ha comprovat científicament.

El rei Alfons Tres-quarts-de-dotze va sospirar, amoïnat:

–És que jo ja ho he decidit i no puc fer-me enrere de la meua decisió. Això no faria rei! Una decisió és una decisió, i no puc permetre que no es compleixi!

–Però quan no pot ser –va objectar la senyora Queeè, conciliadora–, el més assenyat potser és de deixar-ho estar.

–És espantós –balbucejà el senyor Màniga, empal·lidint una mica–. Majestat, puc assegurar-li en nom de tots els súbdits, que en aquesta revolució tots, sense excepció, li prestarem suport.

–Gràcies, gràcies –respongué el rei Alfons Tres-quarts-dotze fent un cansat gest amb la mà–. Desgraciadament, no serveix de res. Malgrat tot, hi ha una crisi. Oh, què és el que podríem fer-hi?

–Jo ho sé –exclamà en Jim tot d’una.

Tots els ulls es van dirigir cap a ell, i les arrugues d’aflicció del rostre del rei es van allisar. Amb la veu plena d’esperança va dir:

–Ho heu sentit? Sap alguna cosa! El mig súbdit Jim Botó té la paraula.

–No podríem... –engegà en Jim, excitat–, no podríem, potser, fer venir el senyor Tur Tur a Lummerland, i utilitzar-lo com a far? Ocupa molt poc lloc però de lluny sembla més gran que la torre més alta. Si s’instal·la dalt del cim més alt amb un llum a la mà, se’l podrà veure des de molt lluny. I potser podria viure a Nou Lummerland, si li fèiem una caseta. I d’aquesta manera tampoc no estaria tan sol.

Un silenci d’estupefacció va regnar un moment; després, en Lluc va dir:

–Jim, jovenot, quina gran idea que has tingut!

–És més que això –corroborà el senyor Màniga, alçant el dit índex–: és genial!

–En tot cas, és el millor pla –exclamà en Lluc– que jo mai hagi sentit.

I va allargar a en Jim la seva grossa grapa negra. En Jim la va agafar, i tots dos, rient, van fer la gran encaixada. La petita princesa, de l'entusiasme, es va penjar al coll d'en Jim i li va fer un petó, i la senyora Queeè va anar repetint, quasi esclatant d'orgull:

–Ah, aquest noi, aquest noi! Quines idees que té sempre!

El rei Alfons alçà la mà demanant silenci, i quan el soroll de les veus va apagar-se va parlar solemnement:

–La crisi de govern és acabada!

–Visca! Visca! Visca! –cridà joiósament el senyor Màniga, i va saludar traient-se el barret.

–Abans d'acabar-ho de decidir, em cal saber alguna cosa més –va dir el rei–. Aquest senyor Tur Tur, com ens han contat en Lluc i en Jim, és un pseudogegant, sembla.

–Sí –va dir en Jim–. Ho és. Ho hem comprovat molt bé.

–D'acord –va respondre el rei–. I viu retirat al desert de la Fi del Món perquè ningú no s'esgarrifi en veure'l.

–Sí –va dir en Jim–. Però és molt amable i simpàtic.

–M'ho crec, m'ho crec –replicà el rei–. Però si ve a viure amb nosaltres, davant d'ell no tindrem por? És evident que penso només en el benestar dels meus súbdits!

En Lluc va prendre la paraula.

–Majestat –va dir–, deixi de banda tota inquietud. Per sort Lummerland és tan petit que mai no podrem veure el senyor Tur Tur de lluny. I de la vora sembla tan normal com vostè i jo. Només el podran veure de lluny els vaixells, i serà molt útil que sembli tan gran, especialment de nit, perquè ha de fer de far.

–Sí és així –va concedir el rei Alfons Tres-quarts-de-dotze–,

aleshores decideixo que es vagi a cercar immediatament el senyor Tur Tur.

–Apa, jovenot –murmurà en Lluç girant-se cap a en Jim–. Ja hi tornem a ser.

–A les ordres! –va dir en Jim, radiant, amb un somrís que mostrava les seves blanques dents.

–Ai, cel bondadós! –exclamà la senyora Queeè plegant les mans damunt del cap, perquè ara comprenia de què anava tot allò–. Us en voleu tornar a anar per aquell camí tan perillós de córrer aventures?

–Estimada senyora Queeè –va dir en Lluç somrient–, no ho podem esquivar, perquè no crec que el senyor Tur Tur vulgui venir per si sol.

–L'audiència s'ha acabat –anuncià el rei.

Va donar la mà a tots els súbdits, i al carter també, i ells van abandonar el palau. Però quan va ser sol, Alfons Tres-quarts-de-dotze va asseure's amb un sospir d'alleujament damunt els coixins del seu tron. Tantes decisions i la crisi de govern l'havien deixat esgotat. Però mentre tancava els ulls per dormir una sesta reconfortant, un somriure d'acomentament es posava damunt els seus llavis.